

Вірші для Конкурсу Слова

Злет Юнацтва 2002

Зложили: Подруги Маріяна Знак і Даня Наугольник
Нью Йорк 2001-2002

Суменята

***Кого люблю?**

Люблю Бога, тата, маму,
Люблю всю родину,
Люблю щиро нашу тиху
Рідную хатину.

І нема на світі друга,
Як отець і мати.
Та й милійшої над рідну
Я не знайду хати.

***Рано**

Зірки гаснуть,
Сонце сходить,
Вже збудились пташки всі.
Соловейко вже заводить
При потоці у гаї.
Жайворонки підлітають,
Мило в воздуху співають,
Бога і Україну величають.

Учімся Рахувати!

Раз, два –
Дерева,
Три, чотири –
Вийшли звірі.
П'ять, шість –
Пада листь.
Сім, вісім – птаха в лісі.
Дев'ять, десять –
Це сунічки
Підвели червоні личка.

Наталя Забіла

*Пісні з книжки "Діти Величають Господа" –
Художник – Валерій Дувірак

***Нині День Святий**

Нині день святий,
Неділя свята.
Тож святкуймо, не даруймо,
Так Бог приказав.

Нині день святий,
До церкви пора.
Так молимся, поклонімся,
Богу в небесах.

***Учися!**

Учися, мій брате, гарненько читай,
Що писано в книжці, те все пам'ятай.
Добро там для тебе, там доля твоя,
Учися, серденько, поки є пора.

Бо пора отая, як пора весни,
Що нині посієш, збереш восени.

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -
Суменята - сторінка 1/1
День народження:
26 травня 1996 - 25 травня 1998
Ця сторінка змінена: 29 грудня 2001.

Вік 6-7

Не Забуваймо, Хто Ми

. . . Бо родитись українцем-
Це велика честь і слава,
Рідний Край свій полюбити –
Найважливіша всім це справа. . .

Але, щоб свою цю землю
Міцно – щиро покохати,
Треба все її минуле
Добре вивчити-пізнати. . .

Хай не буде в нас нікого,
Батька, неньки, ні дитини,
Що не вмiла б розказати
Про минуле України!

Олесь Кандиба

***Молитва Школяра**

Боже Отче, глянь на діти,
На дрібненькі твої діти!
Світи сонцем і зірками
Над малими школярами!

Дай нам силу і охоти
До науки, до роботи,
Чемність квітки, серце гоже,
Пильність пташки дай нам, Боже!

Щоб росли ми здоровенькі
На потіху батька, неньки.
Дух святий най з нами буде,
Щоб з нас стали добрі люди.

*Пісні з книжки “Діти Величають Господа” –
Художник – Валерій Дувірак

Українська Хата

На зеленому горбочку,
У вишневому садочку,
Притулилася хатинка,
Мов маленька дитинка
Стиха вийшла виглядати,
Чи не вийде її мати.
І до білої хатинки,
Наче мати до дитинки,
Вийшло сонце, засвітило
І хатинку звеселило.

Леся Українка

Молитва Українських Дітей

Боже на небі,
Линуть до Тебе
Наші простенькі, дитячі слова.
Ми твої діти, ми твої квіти,
Ми України надія одна.

Дай нам сміливість
Для думки й чину,
Вірність народу
Без міри й межі.
Боже, для нас бережи Україну!
Боже, для неї Ти нас бережи!

Ганна Черінь

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -
Вік 6-7 - сторінка 1/1
День народження:
26 травня 1994 - 25 травня 1996
Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Вік 8-9

***Рідна Мова**

Мово рідна, слово рідне,
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має.

Як ту мову мож забути?
Та ж звуками тими
Ми до Бога мольби слали
Ще дітьми малими!

Ой тому плекаймо, діти,
Рідненькую мову.
І учімся говорити
Своім рідним словом.

Сидір Воробкевич

Хто Я?

Хочеш знати, хто я?
Українка я!
Вірне серце – зброя
Певна є моя.

В ній огонь любови
До коханих слів,
До дзвінкої мови
Славних прадідів.

Вірне серце – зброя
Буде все моя.
Хочеш знати, хто я?
Українка я!

Р. Роляник

За Україну

Десь за горами, морями
Де пливе Дніпро могутній,
Є країна-Україна-
Рідний край наш незабутній.

Це за неї-Україну-
Каже мама мені часто,-
В битві тато мій загинув,
Бо хотів для неї щастя.

Каже мама, щоб молилась
Я що вечора й щорання,
Щоб ту нашу Україну
Бог позбавив безталання. . .

Володимир Щур

***Наша Хатка**

Наша хатка невеличка,
Лиш хорімці і світличка.
Над віконцем образочки,
Ціла хатка у садочку.

Хоч нема в ній срібла, злата,
Та є радість і охота,
Татко любий, ньенька мила,
Нивка хлібець уродила.

Буду поле я орати,
Буду Бога я благати.
Бог же добрий, милостивий,
Благословить нашу ниву.

*Пісні з книжки “Діти Величають Господа” –
Художник – Валерій Дувірак

Вік 10-11

Україно Моя!

Я не знаю Тебе Україно моя
Бо родилась я тут в чужині
І твоєї краси, ще не бачила я
Хіба в мріях своїх чи у сні.

А так хочеться раз, хоч один,
Вдихнуть пахощі Твоїх лісів,
Твоїх піль бачити буйні лани,
Чути шум верховинських вітрів.

І так хочеться знати, що Ти,
Вже вільна без кайданів і пут,
Ждеш на поворот своїх дітей,
Що їх доля загнала аж тут.

О, я вірю настане той час,
Що воскресні прославляться дні
Та закличеш Вкраїно всіх нас
І прийдемо служити тобі.

Меланія Кравців

***Моліться Богу**

Як раненько ся пробудиш,
На Бога, на Бога згадай,
І молитву серцем
Йому посилай.

Він учує мольби твої,
Ласку надішле.
Та й в здоровю, Божім мирі
Весь день проміне.

Дав ти в мирі ніч проспати,
Збудитись здоров,
Бо нам Господь вночі, днині
За щита, покров.

*Пісні з книжки "Діти Величають Господа" –
Художник – Валерій Дувірак

Свою Україну Любіть!

Любіть Україну, як матір любіть,
Як сонце, як правду, як волю,
Боріться за неї і Бога моліть,
Бо в світі нема більш такої!

Любіть її так, як Шевченко любив –
Всім серцем, всією душею,
Каравсь, не здався, горів і творив,
Життя присвятив він для неї.

Свою Україну довіку любіть!
Як рідну Неньку єдину –
І в люту годину і в радости мить
Любіть її всі до загину.

С. Кандиба

Юні Друзі

Глянь ти лиш-ми юні друзі,
Браві хлопці і дівчата,
Ми душею смілі, дужі,
Вдача в нас тверда, завзята.

Рідну мову поважаєм-
Гарну мову тата, мами,
І в молитві розмовляєм
З Богом рідними словами.

Рідна книжка-нам розрада,
Рідна школа-наша мати,
Юна вчиться там громада
Рідну пісеньку співати.

Любим працю і забаву,
Чесні в кожную ми хвилину,
Виростем батькам на славу
І прославим Україну.

Роман Завадович

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -
Вік 10-11 - сторінка 1/1
День народження:

26 травня 1990 - 25 травня 1992
Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Вік 12

Молитва Українського Юнака

Всевишній Боже, світла володарю,
Прийми молитву, мого серця спів:
До стіп Твоїх складаю щирю вдяку,
Що українцем Ти мене створив.

І що така велика та багата
Моя країна рідна, наче рай,
За те, що став героїв рідним братом,
І, як вони, люблю свій Рідній Край.

За те, що Ти народові моєму
Своїх щедрот і ласки не скупив,
Що дав йому чудову рідну мову,
Найкращу пісню, наче диво з див.

Моїй душі дай, Боже, твердість криці,
Будь сторожем думок і діл моїх,
Зроби, щоб чести Рідної Землиці
Поганим вчинком я не сплямив вік, Амінь.

В. Переяславець

Мій Край

Україна – край мій рідній
Від Кавказу до Карпат,
І веселий і свобідний
І великий і багатий.

Де є в світі кращі ріки,
Як Дністер, Дніпро – Славута?
Хто покине їх навіки,
Тому в серці вічний смуток.

Де є в світі кращі гори,
Де таке повітря свіже?
Де шумлять так гарно бори
І хвилює спіле збіжжя?

Де ясніше сонце світить?
Де гарніше зорі сяють?
Де солодше пахнуть квіти –
Як у наших любім краю!

Ю. Шкрумеляк

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -

Вік 12 - сторінка 1/2

День народження:

26 травня 1989 - 25 травня 1990

Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Січ-Мати

На острові, на Хортиці,
За порогами Дніпра,
Там зійшла козацька слава
Для народного добра.

Там собі на вольній волі
Процвітила Мати-Січ,
Там її вірненькі діти
Стерегли, як день, так ніч.

Там стояли на сторожі
Запорожці Січові
Ой, не раз там до схід сонця
Грали сурми бойові!

Бо життя і кров давали
Запорозькі козаки,
Україну рятували
Від ворожої руки.

Ю. Шкрумеляк

Молитва Повстанця

Боже наш-Правдо і Сило,
Надія в Тобі й любов.
Просьять розплати з насиллям
Наші терпіння і кров.

Батька і матір жорстоко
Ворог катує щодня.
Боже, на землю глянь оком-
Й іскру лиш вкинь до вогня.

Серце громами заграє
Зброя в руках задзвенить,
Любі простори безкраї
Полум'ям встануть грізним.

Отче, послухай, як гнівно
Душі борців гомонять,
Будемо з рівними рівні-
Іскру лиш кинь до вогня!

Марко Боєслав

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -

Вік 12 - сторінка 2/2

День народження:

26 травня 1989 - 25 травня 1990

Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Вік 13-15

Сучасникам

“Не треба слів! Хай буде тільки діло!
Його роби – спокійний і суворий,
Не плутай душу у горіння тіла,
Сховай свій біль. Зломи раптовий порив”.

Але для мене – у святім союзі:
Душа і тіло, щастя з гострим бодем.
Мій біль бринить, зате коли сміюся,
То сміх мій рветься джерелом на волю!

Не лічу слів. Даю без міри ніжність.
А може в цьому й є моя сміливість:
Палити серце в хуртовині сніжній,
Купати душу у холодній зливі.

Вітрами й сонцем Бог мій шлях намітив,
Та там, де треба, -- я тверда й сувора.
О, краю мій, моїх ясных привітів
Не діставав від мене жодний ворог.

Олена Теліга

Мій Шлях

На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрічався на шляху зо мною,
Того я щирим серденьком вітала:
“Самій не довго збитися з путі,
Та трудно з неї збитись у гурті.”

Я йду шляхом, пісні свої співаю;
Та не шукайте в них пророчої науки, -
Ні, голосу я гучного не маю!
Коли ж то сльози лле з тяжкої муки, -
Скажу я: “ Разом плачмо, брате мій!”
З його плачем я спів з’єднаю свій.

Бо не такі вже гіркі сльози – спільні.
Коли ж на довгому шляху прийдеться
Мені почути співи гучні, вільні, -
В моїй душі для них луна знайдеться.
Сховаю я тоді журбу свою
І пісні вільної жалем не отрую.

Коли я погляд свій на небо зводжу, -
Нових зірок на ньому не шукаю,
Я там братерство, рівність, волю гожу
Крізь чорні хмари вглядіти бажаю, -
Тих три величні золоті зорі,
Що людям сяють безліч літ вгорі. . .

Чи тільки терни на шляху знайду,
Чи стріну, може, де і квіт барвистий?
Чи до мети я певної дійду,
Чи без пори скінчу свій шлях тернистий, -
Бажаю так скінчити я свій шлях,
Як починала: з співом на устах!

Леся Українка

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -
Вік 13-15 - сторінка 1/2
День народження:
26 травня 1986 - 25 травня 1989
Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Я Не Бачив України

Я не бачив України.
В Україні я не жив,
Та одну її, єдину,
Я всім серцем полюбив.

Бо я хвилини вечорові,
У святкові тихі дні
Чув я мамині чудові
Оповідання й пісні.

Про Дніпро широкий, синій,
Хвилі вод його ясні,
Що стрімким потоком лине
Через кручі кам'яні.

Про степи Херсону чисті,
Що пшеницею шумлять,
Сонця промені іскристі
З неба землю золотять.

Про всю землю солов'їну
Мені мама повіла
Й ніби силу соколину
В серце юнеє влила.

Я не бачив України,
В Україні я не жив.
Та одну її, єдину,
Я всім серцем полюбив.

Бо в хвилини вечорові,
У святкові тихі дні
Чув я мамині чудові
Оповідання й пісні.

Петро Кізко

Як Ще Маленький Був

Як ще маленький був у пеленках,
Як янгол Божий станув надімною,
Мов лицар із мечем грізним в руках,
Та з золотоголосою трубою.

І усміхнувшись любо, дав мені
Сурму, і Божу іскру в душу вдунув,
А потім засіяв в небесному небі-
І полились, мов спів по віщих струнах,
Святі слова:

-Як виростеш, іди між свій народ
І грай йому, буди, хай рве кайдани!
Сурми, співай, хоч в кігтях перешкод,
Хай Україна з мертвих гордо встане!

Я пам'ятаю ті святі слова
Й бадьоро йду із Божою сурмою,
І граю мужньо: Лицарю, вставай!
Вітчизна у вогні! Іди до бою!

Навіки проклятий нехай засне в ярмі,
Кого моя грімка сурма не збудить!
Вставайте ! Пута рвіть, раби німі,
Хай голос ваш почує світ-ви ж люди!

Автор неznаний 1949

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -

Вік 13-15 - сторінка 2/2

День народження:

26 травня 1986 - 25 травня 1989

Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Вік 16-17

Слово

Слово, чому ти не твердая криця,
Що серед бою так ясно іскриться?
Чом ти не гострий, безжалісний меч,
Той, що зди́йма вражі голови з плеч?

Ти, моя щира, гартована мова,
Я тебе видобуть з піхви готова,
Тільки ж ти кров з мого серця проллеш,
Вражого ж серця клинком не проб'єш. . .

Вигострю, виточу зброю іскристу,
Скільки достане снаги мені й хисту,
Потім її почеплю при стіні
Іншим на втіху, на смуток мені.

Слово, моя ти єдина зброе,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може, в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.

Брязне клинок об залізо кайданів,
Піде луна по твердинях тиранів,
Стрінеться з брязкотом інших мечей,
З гуком нових, не тюремних речей.

Месники дужі приймуть мою зброю,
Кинуться з нею одважно до бою . . .
Зброе моя, послужи воякам
Краще, ніж служиш ти хворим рукам!

Леся Українка

Українська Мова

Діамант дорогий на дорозі лежав –
Тим великим шляхом люд усякий минав.
І ніхто не пізнав діаманту того –
Йшло багато людей і топтало його.

Але раз тим шляхом хтось чудовий ішов,
І в пилу на шляху діамант він найшов.
Камінець дорогий він одразу пізнав
І додому приніс, і гарненько, як знав,
Обробив, обточив дивний той камінець
І уставив його у коштовний вінець.

Стало диво тоді: камінець засіяв,
І промінням ясным всіх людей здивував.
І палючим вогнем кольористо блищить,
І проміння його усім очі сліпить.

Так в пилу на шляху наша мова була,
І мислива рука її з пилу взяла –
Полюбила її, обробила її,
Положила на ню усі сили свої
І в народній вінці, як в оправу, вела,
І як зорю ясну, вище хмар піднесла.

І на злість ворогам засіяла вона,
Як алмаз дорогий, як зоря та ясна.
І сіятиме ввік, поки сонце стоїть,
І лихим ворогам буде очі сліпить.

Хай же ті вороги поніміють скоріш, --
Наша ж мова сія щогодиги ясніш!
Хай коштовним добром вона буде у нас,
Щоб і сам здивувався у могилі Тарас,
Щоб поглянувши сам на створіння своє,
Він побожно сказав: “Відкіля нам сіє?”

Володимир Самійленько

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -

Вік 16-17 - сторінка 1/2

День народження:

26 травня 1984 - 25 травня 1986

Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.

Колискова

Ближче головоньку ... Час уже. Спи!
Завтра ми підем удвох у степи.
Пташка співає там, пчілка гуде,
Батечко рідний, далекий нас жде.

Сядемо в полі ми втрюх, на межі . . .
Батечко рідний! Нам все розкажи,
Чом ти так довго в дорозі баривсь,
Чом ти так в чистім степу закуривсь?

Спи, моя зірко, пушинко легка,
Дам я й сьогодні тобі молока.
Знову тече в грудях моїх . . .
Пий, моя пташко, тобі ще не гріх.

Ох, полилось, потекло по щоці . . .
Пий, це малина в моїм молоці,
Це я вишневого соку влила,
Щоб моя зірка рожева була.

Сил не стає . . . Ось де лихо – біда . . .
З ким же лишишся ти, квітко бліда?
Як же без мене ти будеш рости,
Хто тебе стане у люди вести?

В кого ти заснеш на теплім плечі,
Хто тебе вкриє рядном уночі? . . .
Цить, я на муки тебе не віддам,
В лісі не кину голодним вовкам!

Разом ми будемо . . . Радісно спи . . .
Завтра ми підем удвох у степи . . .
Пташка співає там, пчілка гуде,
Батичко рідний, далекий нас жде.

Олександр Олесь

1933 **** Написано в Празі в часі голоду в Україні.

Героїням УПА

Горить у народі і буде горіти
Любов животворна до Вас, Героїні УПА,
Тиранам несила любови вогню погасити,
У пільмі нам світить лиш Ваша повстанська тропа!

На ній так жертвенно, плече-об-плече з вояками,
Співаючи пісню, ішли Ви у праведний змаг,
Щоб владно замаяв над вержами Києва брама
Злотисто-блакитний, державний наш стяг.

Чи можна забути діла Ваші світлі й нестерті?
Не раз, як медсестер повстанців чи як зв'язкові.
Безстрашно у вічі Ви хижій дивилися смерті,
Не раз, мов троянда, цвіла Ваша кров на траві.

У рідному ж Краю усіх, що стоять на сторожі
Культури скарбниці, її самоцвітів-перлин,
Проторять за ґрати кати й яничари ворожі,
Або на заслання, де їх очікує загин.

Та Ви, Героїні, в священній борні за свободу,
З героями разом-яскравий змагання пролог.
На Ваших слідах знов там велетні дужі народу
Востаннє повстануть, здобудуть вінок перемог!

Ляриса Мурович

- Злет Юнацтва СУМ 2002 -

Вік 16-17 - сторінка 2/2

День народження:

26 травня 1984 - 25 травня 1986

Ця сторінка змінена: 24 березня 2002.